

15. februar 2008

I henhold til Landstingets forretningsorden § 36, stk. 1 fremsætter jeg hermed nedenstående spørgsmål til Landsstyret.

Spørgsmål til Landsstyret om Landsstyrets håndtering af sagen om afsætning af sælskind i udlandet.

Efter halvandet års ihærdig men resultatløs kampagne for grønlandsk sælskind (med canadisk islæt) har Landsstyret nu indset, hvad Demokraterne gentagne gange har gjort opmærksom på: at vi er nødt til at tage verdensopinionen alvorligt.

Den nyligt udpegede departementschef for Fangst og Fiskeri, Amalie Jessen, erkender nu (KNR Radioavis den 9. februar 2008) på vegne af Landsstyret, at Tyskland og flere hundrede mio. europæere ikke har til sinds at tage vores budskaber til sig – uanset hvor meget kampagne vi fører og hvor rimelige vi selv anser vores budskaber for at være.

Departementschefen har ret, for så vidt hun udtaler, at følelserne råder i denne sag - nøjagtig som det er følelserne, der ofte synes at råde i Landsstyrets håndtering af fangst- og fiskeriområdet, kunne jeg tilføje.

Netop fordi europæernes og amerikanernes følelser råder i spørgsmål om fangst af havpattedyr, er det klogere at indgå i tæt dialog med dem frem for at pådutte dem vores opfattelse. Synes Demokraterne.

Demokraterne har gentagne gange advaret mod Landsstyrets naive tro på, at verden bare skal ses gennem vores briller, så går det hele.

Nu er Landsstyrets forfejlede kampagnestrategi effektivt ved at lukke af for afsætningen af grønlandsk sælskind. Vi ser konsekvenserne og vi ærgrer os i det politiske system. Men det er de, som har mindst at gøre godt med, som kommer til at mærke de økonomiske konsekvenser. Det er værd at notere sig!

Hele sagens håndtering giver mig anledning til – igen – at rejse en række spørgsmål, som Landsstyret bedes besvare inden 10 arbejdsdage.

1. Hvordan stiller Landsstyret sig til verdensopinionen i spørgsmål om forvaltning af naturens levende ressourcer?
2. Hvordan vil Landsstyret sikre afsætningen af sælskind igen?
3. Hvordan vil Landsstyret håndtere den ulykkelige situation, som en klodset håndtering af sælskindssagen har bragt især fangere og deres familier i bygder og yderdistrikter i?

4. Har udviklingen i sælskindssagen givet anledning til eftertanke i Landsstyret, eller er det fortsat Landsstyrets holdning, at udviklingen skyldes udlændingenes manglende viden om de faktiske forhold i sælfangsten?
5. Vurderer Landsstyret, at der er risiko for at lignende sager kan opstå?

Med venlig hilsen

Jens B. Frederiksen, Landstingsmedlem
Demokraatit/Demokraterne